

عکس‌های اعتراضی که جهان را تغییر داد*

نویسنده‌گان: گابریل شوارز، فلیکس بازالگت و جرج مونبیو**
مترجم: بهزاد صحنه***

۱. دانشجوی دکتری تاریخ تطبیقی و تحلیلی هنر اسلامی، دانشکدگان هنرهای زیبا، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

فشار منافع قدرتمند خود را کنار می‌گذارد تا اطمینان حاصل کند که صدای شما شنیده می‌شود. می‌توانیم به دولت این اعتماد را داشته باشیم که پول‌های مالیاتی ما را مدبرانه در راه دفاع از اقلیت‌ها در برابر گروه‌های قدرتمند، برای مقابله با نیروهای ضد دموکراتیک و رسانه‌های تحت کنترل آن‌ها، برای اطمینان از برآورده شدن نیازهای همه اقوشاً جامعه خرج کند. به این ترتیب کارگران دیگر استثمار نمی‌شوند. محله‌ها و کیفیت زندگی ما قربانی سود شرکت‌ها نمی‌شود. اما واقعیت این است که بعد از چند سال زندگی دیگر نمی‌توان این افسانه را باور کرد.

ما دیده‌ایم که اگر سیاست را به دولتها بسپاریم چه می‌شود. آن‌ها که منصفانه انتخاب شده یا نشده باشند، بدون فشار عمومی مؤثر، از قدرت خود سوء استفاده خواهند کرد. قوانین سیاسی را به نفع حزب خود تغییر خواهند داد. منافع عمومی را فدای منافع شرکت‌ها و میلیاردرها، گروه‌های آسیب پذیر را مورد ضرب و شتم و آینده مشترک ما را فدای مصلحت و قوانین ظالمانه‌تری را به ما تحمیل خواهند کرد.

اعتماد به دولتها، دموکراسی را که تنها از طریق مطالبه‌گری‌های مداوم برقرار می‌ماند، نابود می‌کند. این امر باعث ایجاد اختلاف در روابط بین نمایندگان ما و نیروهای قدرتمندی همچون مطبوعات صاحب قدرت، ثروتمندان و دوستان خارجی قدرتمندان می‌شود. در اینجا منظور از اختلاف گفته شده،

تصویر ۱. یک دختر جوان در سال ۲۰۱۶ در سانتیاگو شیلی با پلیس روبرو می‌شود. سال‌گرد کودتای ۱۹۷۳ که منجر به دیکتاتوری وحشیانه ۱۷ ساله آگوستو پینوشه^۱ شد. عکاس: کارلوس ورا، رویترز

اعتراض می‌تواند همه چیز را تغییر دهد. به همین دلیل است که دولتها در سراسر جهان می‌خواهند آن را سرکوب کنند. در اینجا به بررسی برخی از تصاویری که به بازنیسی قوانین و تغییر طرز فکر ما کمک کردند می‌پردازم.

دولتها میل به تعریف محدودی از دموکراسی دارند. آن‌ها در ابتدا دموکراسی را اینگونه تعریف می‌کنند: شما رای می‌دهید؛ حزب اکثریت به قدرت می‌رسد تا از طرف شما برای چهار پنج سال آینده حکومت کند؛ اگر یکی از سیاست‌های آنان را دوست نداشته باشد، نماینده انتخابی شما وفاداری حزبی و

* 'It felt like history itself' - 48 protest photographs that changed the world, (<https://www.theguardian.com>) ***. محقق در حوزه‌های اپیدمیولوژی اجتماعی، ناباوری‌های بهداشتی، مسکن و سیاست اجتماعی. Gabrielle Schwarz ***. Felix Bazalgette، نویسنده و فیلم‌ساز اهل لندن است. شعر، روزنامه نگاری و مقالات او در گاردن، اکنومیست، وايت ریویو، مپ، نیویورک ریویو و بسیاری دیگر منتشر شده است. در سال‌های ۲۰۱۶ و ۲۰۱۸ او در فهرست نهایی جایزه مقاله Fitzcarraldo Editions قرار گرفت. George Monbiot، جرج جاشوا بیچارد مونبیو نویسنده بریتانیایی است که به خاطر فعالیت‌های زیست محیطی و سیاسی اش شهرت دارد. او یک ستون منظم در گاردن دارد. behzad.sehati@ut.ac.ir ***

رسمی در مجلس یا کنگره صحبت میکنند، نامه‌های جدی نوشته می‌شوند و طومارهای مودبانه ارائه می‌شوند. اما هیچ یک از این‌ها برای نجات ما کافی نیست. همچنان آن‌ها ما را به عنوان تهدیدی برای دموکراسی که ما به دنبال محافظت از آن هستیم، شیطان جلوه خواهند داد. آن‌ها به دستگیری ما ادامه می‌دهند و مجازات شهروند خوب بودن را بالا می‌برند و ما همچنان به مخالفت ادامه خواهیم داد؛ همانطور که مردم برای قرن‌ها انجام داده‌اند، حتی زمانی که با خشونت و سرکوب دولتی مواجه می‌شوند. نمونه بارز آن تصویر شماره ۳ است.

تصویر ۲. زنان در ژانویه ۲۰۱۷، یک روز پس از تحلیف دونالد ترامپ^۲، در واشنگتن راهپیمایی کردند. عکاس: برایان ولستون^۳، رویترز

تصویر ۳. آهنگ نوازی گروه رایت در میدان سرخ ۲۰۱۲. عکاس: آنا آرتمنوا^۴، گتی

رایت در اکتبر ۲۰۱۱ شکل گرفت. نادیا تولوکونیکووا^۵، یکی از اعضای موسس این گروه معتبر روسی می‌گوید: ما نمی‌خواهیم پوتین^۶ برای همیشه در قدرت بماند زیرا احساس مکنیم که اگر از دست او خلاص نشویم، مشکلات زیادی برای کشور ما به وجود می‌آید. در ۲۰ ژانویه ۲۰۱۲، هشت نفر از اعضای این گروه بر روی سکویی در مقابل کلیسای سنت باسیل میدان سرخ مسکو رفتند و آهنگ (پوتین) خودش را عصبانی کرده است) را اجرا کردند. این زنان که در آن زمان بهطور ناشناس عمل می‌کردند، هنگام آواز خواندن از بمب‌های دودزا و ماسک‌های رنگارنگ استفاده کردند. تولوکونیکووا در خصوص این عکس می‌گوید که «ما تمام ژانویه را تمرین کردیم. بارها این نکته را بررسی کرده بودیم که چه زمانی ماشین پلیس کمتر خواهد بود. همچنین به دلیل پوشش يخی سکو، کفش‌های مخصوص کوهنوردی تهیه کردیم. در مورد اینکه اگر بازداشت شدیم هم به گفتگو می‌نشستیم و راه چاره‌ها را بررسی می‌کردیم».

زنان بلافصله پس از اجرا، بازداشت شدند. آن‌ها را هشت ساعت در ایستگاه پلیس نگه داشتند و سرانجام در حالی که خسته اما خوشحال بودند، آزادشان کردند. از آن روز به عنوان

اعتراض است.

اعتراض، آن‌گونه که دولتها به دنبال نشان دادن آن هستند، بار سیاسی نیست، بلکه بستر دموکراسی است. بدون آن، تعداد کمی از حقوق دموکراتیک همچون حق رای، حقوق شهروندی، برابری در پیشگاه قانون، احکام مالیاتی، شرایط عادله اشتغال، خدمات عمومی و شبکه امنیت اجتماعی وجود داشت. دولتی که نتواند اعتراض را تحمل کند دولتی است که دموکراسی را تحمل نمی‌کند. چنین حکومت‌هایی در حال رشد بی‌سابقه‌ای در جهان هستند. برای نمونه در بریتانیا، دولتی برای جلوگیری از همه شیوه‌های اعتراض تصویب شده است. این لوایح پلیس را قادر می‌سازند تا تقریباً هر تظاهراتی را به این دلیل که باعث ایجاد اختلال جدی می‌شود، متوقف کند. مفهومی که می‌تواند شامل هر نوع سر و صدایی باشد. آن‌ها هر نوع قدرت پلیس را گسترش می‌دهند که یک عامل بازدارنده در برابر اقدامات مدنی باشد. آن‌ها حتی می‌توانند افرادی را از شرکت در هرگونه اعتراض به دلایلی که کاملاً خودسرانه و غیرقانونی است منع کنند. این نوع کارها معرف قدرت‌های دیکتاتورها هستند.

در روسیه، قانونی جدید برای پیگرد مخالفانی که دست به اقدامات ملایمی مانند نوشتن «نه به جنگ» در برف می‌زنند، به تصویب رسیده است. قوانین سختگیرانه مشابهی در بسیاری از کشورهای دیگر نیز وضع می‌شود. این‌گونه دولتها به دنبال ممنوعیت گسترش دموکراسی هستند. افرادی که در ادامه در تصاویر مشاهده می‌کنند، افراد خارق العاده‌ای هستند که این مطالب را درک می‌کنند.

تقریباً همه چیزهای مهم به سرعت در حال فروپاشی هستند: اکوسیستم‌ها، سیستم بهداشتی، استانداردهای زندگی عمومی، برابری، حقوق بشر، شرایط استخدام. این در حالی اتفاق می‌افتد که انتخابات می‌آیند و می‌روند، نمایندگان به طور

تصویر ۵. بانوی سرخ پوش در پارک گزی، ۲۰۱۳، عکاس: عثمان اورسال^{۱۱}، رویترز

جنبش تبدیل شد. تصاویری از «بانوی سرخ پوش» بر روی پوسترهای و گرافیک‌های آنلاین ظاهر شد و اعتراضات را در سراسر کشور برانگیخت.

اثر هنری بدون عنوان (بدن شما میدان نبرد است) در اصل توسط باربارا کروگر^{۱۲} به عنوان پوستری تولید شد که از مردم می‌خواست در راهپیمایی زنان در واشنگتن در آوریل ۱۹۸۹ شرکت کند. این تظاهرات در اعتراض به تلاش‌های دولت جمهوری خواه سازماندهی شد. در آن سال کروگر که قبلاً طراح مجله Condé Nast بود، می‌دانست چگونه یک تصویر به یاد ماندنی خلق کند: «من توانستم از تسلط‌هایی که با تصاویر و کلمات ایجاد کردم استفاده کنم و آن‌ها را به فعالیت‌های خودم به عنوان یک هنرمند تبدیل کنم.»

امروز، اعتراض‌هایی برای استقلال بدن در راستای همان پوستر کروگر در سراسر جهان ایجاد می‌شود. در تصویر شماره ۶، یک نسخه لهستانی از پوستر در خیابانی نشان داده شده است. قوانین سقط جنین در لهستان از محدود کننده‌ترین قوانین در اروپا هستند. زبان، قدرت دارد و دسترسی به آن قدرت به قابل درک بودن آن بستگی دارد.

وقتی می‌بینید آثار هنری کروگر به ویژه در پی حمله مجدد به آزادی‌های زاد و ولد همچنان به طور گسترده پخش می‌شود، چه حسی دارید؟ کروگر می‌گوید: این غم انگیز است که جنگ علیه بدن زنان و مفهوم جنسیت، به وحشیانه‌ترین شکل‌ها ادامه دارد.

تصویر شماره ۷ در ۲۱ دسامبر ۱۹۵۶، روز ملغی شدن قانون ممنوعیت استفاده از سیستم حمل و نقل عمومی توسط رنگین پوستان در مونتگومری، آلاماگرفته شد. ۱۲ ماه قبل از آن، رزا پارکس^{۱۳} به دلیل امتناع از دادن صندلی خود به یک مرد سفیدپوست دستگیر شده بود. همین باعث جرقه تحریم اتوبوس‌های

موقیت بزرگ این گروه یاد می‌شود. پس از اجرای بعدی آن‌ها سه عضو از جمله تولوکونیکوا تحت تعقیب قرار گرفتند و به این ترتیب آن‌ها دیگر ناشناس نبودند. با این وجود و در حالی که پوتین کنترل سخت گیرانه‌ای را بر قدرت خود دارد، این گروه همچنان مصمم است که صدای مقاومت باشد. در پی تهاجم به اوکراین، خطرات رخنماهی قدرت دولت افزایش یافته است. تولوکونیکوا می‌گوید: فعالیت اعتراضی در روسیه به طور فزاینده‌ای خطرناک می‌شود. شما به خاطر اینکه جنگ را جنگ نامیدید، نه «عملیات نظامی ویژه»، با ۱۵ سال زندان روبرو خواهید شد. اما هنوز مردم اعتراض می‌کنند. نه به این دلیل که می‌خواهند قهرمان شوند، بلکه به این دلیل که نمی‌توانند به خودشان دروغ بگویند.

تصویر ۴. حمله سگ‌های پلیس به تظاهرکنندگان حقوق مدنی در بیرمنگام، ۱۹۶۳، عکاس: چارلز مور.^{۱۴} آلاما

در اوایل سال ۱۹۶۳، مارتین لوتر کینگ^{۱۵}، بی‌منگام را جداشده‌ترین شهر در ایالات متحده توصیف کرد. او و دیگر رهبران حقوق مدنی، کمپینی از اعتراضات غیرخشونت آمیز ترقیب دادند و دانشجویان را در مرکز جنبش قرار دادند. یوحین کانر، کمیسر امنیت عمومی شهر، استفاده از شلنگ‌های آتش‌نشانی و سگ‌های پلیس را برای سرکوب تظاهرات در دستور کار قرار داد. تصاویر چارلز مور از جمله تصویر شماره ۴ از حمله سگی به مرد جوانی توجه مردم را به جنبش بی‌منگام جلب کرد و منجر به برکناری کانر از سمت خود شد.

حدود سه میلیون نفر در اعتراضاتی که تاستان ۲۰۱۳ ترکیه را فرا گرفت، شرکت کردند. این اعتراضات با یک تظاهرات کوچک و مسالمت آمیز در ۲۸ مه علیه تخریب و بازسازی پارک گزی در استانبول آغاز شد. پلیس با استفاده از گاز اشک آور و ماشین آب‌پاش تلاش کرد معتضدان را متفرق کند. در عکس شماره ۵، سیدا سونگور^{۱۶} از فعالان مدنی که با گاز اشک آور مورد آزار قرار گرفته است، به سرعت به نمادی برای

تصویر ۷. رزا پارکس روی صندلی اتوبوس می‌نشیند. ۱۹۵۶، عکاس: یونایتد پرس اینترنشنال^{۱۵}

تصویر ۶. دیدگاه باریلا کروگر جهانی می‌شود، ۲۰۲۰، عکاس: آندره گولج^{۱۶}

مونتگومری به مدت ۳۸۲ روز و اولین تظاهرات گسترشده علیه تبعیض نژادی در ایالات متحده بود. مرد سفیدپوست در این عکس یک مسافر تصادفی نبود، بلکه نیکلاس کریس، خبرنگار کهنه کار یونایتد پرس اینترنشنال بود؛ این عکس توسط یک عکاس غیر حرفه‌ای برای نشان دادن این پیروزی مهم به نمایش گذاشته شد.

داریو میتیدیری درباره تصویر شماره ۸ می‌گوید: «این تنها لحظه در دوران حرفه‌ای من بود که به طور غریزی می‌دانستم که خوب می‌شود». این آخرین عصر عکاس ایتالیایی الاصل در پکن بود، جایی که او برای مستندسازی اعتراضات به چین رفته بود.

تصویر ۸. میدان سرخ، ۱۹۸۹، پسر خردسال ...، عکاس: داریو میتیدیری^{۱۷}

خوبی از آنچه در حال وقوع است آگاه هستند. زیرا عکاسانی که همه چیز را مستند می‌کنند و جان خود را به خطر می‌اندازند، در آنجا حضور دارند.

تصویر شماره ۹ توسط استوارت فرانکلین، عکاس بریتانیایی، در ۵ ژوئن ۱۹۸۹، یک روز پس از کشتار میدان تیان آن من گرفته شده است که در آن حدود ۱۰۰۰۰ معترض دموکراتی خواه توسط نیروهایی که برای سرکوب تظاهرات فرستاده شده بودند کشته شدند. یک معترض تنها که بعداً «مرد تانکی» نام گرفت، در مسیر ستونی از تانک‌ها که میدان را ترک می‌کردند، ایستاد. عکس ویدیوی این حادثه به خارج از چین قاچاق شد و مردی که هنوز هویتش مشخص نشده بود به یک نماد در دنیای غرب تبدیل شد. همانطور که فرانکلین می‌گوید: «این عکس، نسخه‌ای مدرن از داود و جالوت بود.»

میتیدیری به یاد می‌آورد هنگامی که او برای اولین بار به پایتخت چین رسید، جو بسیار شادی بود. مثل یک مهمنانی بزرگ دانشجویی بود، شبها در خیابان‌ها می‌رقصدند و اپرای چینی می‌خوانندند. ما می‌دانستیم که پلیس مخفی در همه جا فیلمبرداری می‌کند، اما هیچ خطی احساس نمی‌شد. مدتی بعد سربازان شروع به تجمع در اطراف میدان کردند. عکس میتیدیری از کودکی که بر روی شانه‌های یکی از بستگانش، بالای دریایی از کلاه اینمنی نشسته بود، حدود ساعت ۶ بعدازظهر سوم ژوئن ۱۹۸۹، تنها چند ساعت قبل از شروع قتل عام ثبت شد. داریو برای اینکه بهترین زاویه را بگیرد، روی صندلی دوچرخه‌ای که در آن نزدیکی بود ایستاد.

این عکس به نمادی ارزنده از بی‌گناهی معترضانی تبدیل می‌شود که در آن شب به شدت مورد سرکوب قرار گرفتند. میتیدیری که هرگز نام پسری را که در عکس قرار دارد یاد نگرفت، از عکس‌های خود در واقعی میدان تیان آن من به عنوان نمونه‌ای واقعی از اهمیت رسالتی که خبرنگاران عکاس انجام می‌دهند، نام می‌برد. او آن را با وضعیت کنونی اوکراین مقایسه می‌کند: ما پروپاگاندای روسی را می‌بینیم، اما بقیه جهان به

عکس‌های اعتراضی که جهان را تغییر داد

تصویر ۱۱. مقاومت در نوار غزه، ۲۰۱۸، عکاس: مصطفی حسونه^{۲۲}، گتی

تصویر ۹. مرد تانکی، ۱۹۸۹، عکاس: استوارت فرانکلین^{۲۳}، آرنس مگنوم

تصویر ۱۲. اما سولکوویچ در حال حمل تشك، ۲۰۱۴، عکاس: آندره برتون^{۲۴}، گتی

را حمل می‌کرد)، سولکوویچ تصمیم گرفت که در همه جایی محوطه دانشگاه یک تشك را با خود حمل کند تا زمانی که روسای مدرسه با اخراج دانش‌آموزی که متهمن به تجاوز جنسی بود موافقت کنند. این اجرا تا فارغ التحصیلی سولکوویچ ادامه یافت و به نمادی مشهور از اعتراض عليه فرهنگ تجاوز در دانشگاه‌ها تبدیل شد. هیلاری کلینتون در سال ۲۰۱۵ گفت: این تصویر باید همه مارا تحت تأثیر قرار دهد (تصویر شماره ۱۲).

در ۲۸ اوت ۱۹۶۳، دویست و پنجاه هزار نفر به پایتخت ایالات متحده راهپیمایی کردند تا برای حقوق مدنی تظاهرات کنند. این همان روزی بود که مارتین لوترکینگ سخنرانی معروف خود را با عنوان «روباپی دارم» ایجاد کرد. دنی لیون عکاسی که به سازماندهی راهپیمایی کمک کرد، درباره تصویر شماره ۱۳ می‌گوید «موقع عکاسی هوا بسیار گرم و آفتابی بود، بدترین نور برای عکس گرفتن.»

این عکس که گروهی از دانش‌آموزان دبیرستانی را که در راهپیمایی آواز می‌خوانند نشان می‌دهد، بعداً به نمادی

جان اف کنדי^{۱۸} در مورد عکس خودسوزی یک راهب بودایی- مسن که در ۱۱ ژوئن ۱۹۶۳ در اعتراض به آزار و شکنجه بودایی- ها توسط دولت کاتولیک ویتنام خودکشی می‌کند، گفت:

هیچ عکس خبری در تاریخ به اندازه آن نتوانسته که احساسات را برانگیزد. مالکوم براون، عکاس آمریکایی برای مستندسازی این رویداد تکان دهنده، برنده جایزه پولیتزر شد (تصویر ۱۰).

ابوعمره در میان دهها هزار فلسطینی که در تظاهرات هفتگی نوار غزه از سال ۲۰۱۸ شرکت می‌کردند، حضور داشت. از جمله خواسته‌های آن‌ها پایان محاصره و بازگشت آوارگان فلسطینی بود. تصویر شماره ۱۱ مرد جوان با پرچم فلسطین و یک تیرکمان در سراسر جهان دیده شد و آن را با نقاشی مشهور «رها بری آزادی مردم» اثر اوژن دلاکروا^{۱۹} در سال ۱۸۳۰ مقایسه کردند. ابو عمره بعداً در تظاهرات دیگری مورد اصابت گلوله قرار گرفت و مجروح شد.

تصویر ۱۰. خود سوزی تیچ کوانگ دوک، ۱۹۶۳، عکاس: مالکولم براون^{۲۰}، آسوشیتد پرس

پرورزهای هنری دانشجویی زیادی وجود ندارد که به اندازه پایان نامه اما سولکوویچ^{۲۱} در دانشگاه کلمبیا مورد توجه قرار گیرند. برای اجرای پرفورمنس تشك (به این صورت که آن

کردند و صدها نفر را کشتند - تخمین زده میشد که بین ۳۷۰ تا ۱۰۰۰ نفر کشته شدند. یک عکاس جوان به نام نارایان وینایاک برای ثبت اتفاقات بعد از کشتار، شروع به فعالیت کرد. این تصاویر باقیه آثار او که عمدهاً مشکل از پرتره‌های مجلل رهبران ملی‌گرا مانند گاندی^{۲۰} و سوهان چاندرا^{۲۱} بوز بود، بسیار متفاوت است؛ زیرا ویرکار مجموعه عکس‌هایی پر از حکم از صحنه جنایت گرفت که دور سوراخ‌های گلوله تیراندازی با گچ سفید دایره کشیده شده بود و بستگان کشته شدگان به سوراخ‌ها اشاره می‌کردند (تصویر شماره ۱۴). به عقیده کریستوفر پینی، مورخ هنر، کار ویرکار لحظه بسیار مهمی در تاریخ عکاسی است. در قرن نوزدهم از عکاسی به عنوان ابزاری برای قدرت سیاسی یا مسائل علمی استفاده می‌شد، اما در قرن بیست عکاسانی مانند ویرکار شروع به چالش کشیدن ساختارهای قدرت اطراف خود به کمک عکاسی کردند. پینی می‌گوید: «ویرکار بدون شک تصویرش را در بردارنده مبارزه با ظلم استعماری می‌دانست. او بین ویرکار و مردمان امروزی که از هر صحنه‌ای عکاسی می‌کنند، پیوندی به وجود می‌آورد که نتیجه مستندنگاری آنها از تخلفات قدرتمندان است.

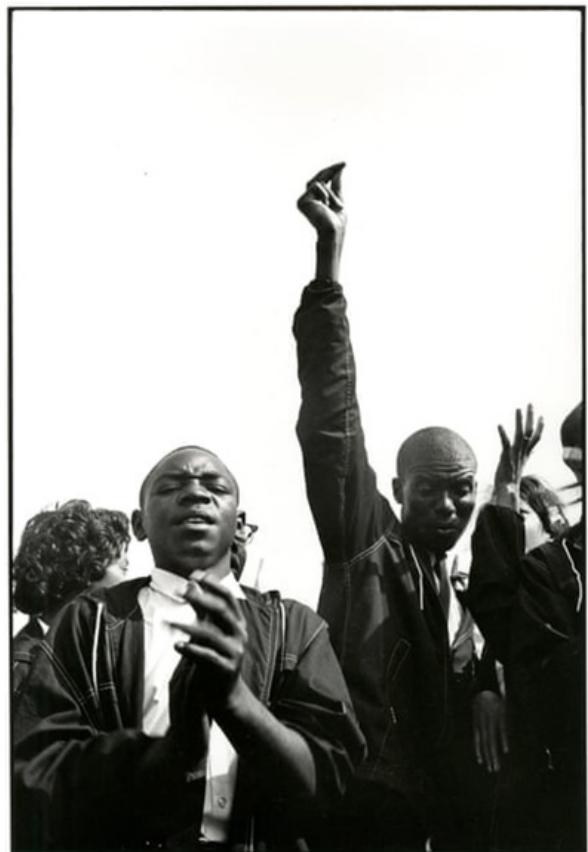

تصویر ۱۴. عواقب قتل عام آمریتسار، ۱۹۱۹، عکاس: نارایان وینایاک ویرکار^{۲۲}

لارا بلدى، عکاس مصری-لبانی درباره تصویر شماره ۱۵ می‌گوید: عکس از بالکن خانه دوستم گرفته شده است. در جریان قیام ۱۸ روزه اولیه مصر در سال ۲۰۱۱، زمانی که هزاران نفر برای تظاهرات علیه حکومت استبدادی حسنی مبارک تجمع کردند، آپارتمن دوستم مشرف به میدان تحریر بود. این خانه به محلی برای ملاقات خبرنگاران و فعالان سیاسی تبدیل شد. همیشه مملو از افرادی بود که کار می‌کردند، پیامک می‌فرستادند یا توبیت می‌نوشتند. بلدى قبل از این

از مبارزه حقوقی مدنی تبدیل شد و حتی به عنوان پوستر مورد استفاده قرار گرفت. زاویه غیرمعمول عکس نیز به خاطر تلاش لیون برای خارج کردن سایر عکاسان از درون کادر بود: برای عکاسی به زانو افتادم و به سمت آسمان عکس گرفتم. این تصویر بعدها نیز مورد استفاده قرار گرفته است. در سال ۲۰۲۰، زمانی که در شهر لوئیزویل تظاهرات خیابانی در پی مرگ جورج فلوید^{۲۳} و برونا تیلور^{۲۴} منوع شده بود، فعالان هنرمند سیاهپوستان به رهبری داریوس دنیس^{۲۵} یک نقاشی دیواری وسیع به ارتفاع ۴۵ فوت از این عکس را روی دیوار یک ساختمان دولتی در مرکز شهر لوئیزویل کشیدند. تصویر از نظر دنیس، بازنمایی «روح تاریخ اعتراض» بود. با نمایش عمومی آن در زمانی که اعتراض منوع شد، تیم او می‌خواستند این لحظات رنگین پوستان را بیشتر از آنچه در مدارس هستند، در دسترس قرار دهد.

در سال ۱۹۱۹، جمعیتی صلح طلب در منطقه‌ای باز به نام جالیانوالا باغ، در شهر امیریتسار هند، برای اعتراض به دستگیری رهبران طرفدار استقلال یعنی سیف الدین کیچلو^{۲۶} و ساتیپال^{۲۷} توسط مقامات بریتانیا تجمع کردند. جمعیت توسط نیروهای ارتش هندی - بریتانیایی محاصره شده و شروع به تیراندازی

تصویر ۱۳. رژه در واشنگتن، ۱۹۶۳ عکاس: دنی لیون^{۲۸}، آزانس مگنوم

عکس‌های اعتراضی که جهان را تغییر داد

افرادی که می‌پرسند آیا اعتراض به نتیجه‌ای می‌رسد، اثر پروانه‌ای را نمی‌بینند: غریبه‌هایی در این اعتراضات ملاقات می‌شوند، جزئیات را عوض یا به نوعی بهتر کرده و کمپین راهنمایی می‌کنند. این دقیقاً همان چیزی است که اینجا اتفاق افتاده است. کمپین حقوق سقط جنین بانمایندگان مجلس ملاقات کرد. در ادامه پرونده‌های حقوقی را راه اندازی کرد. برای اهداف طرفدار انتخاب پول جمع آوری کردند، تظاهرات برگزار کرد و رای دهنده‌گان ایرلندی را در خارج از کشور بسیج کردند. لیتل می‌گوید من خودم را در این عکس نمی‌بینم، بلکه زنان جوانی را می‌بینم که عصبانی و آماده بازپس گیری قدرت هستند. ما غیرقابل توقف به نظر می‌رسیم و این ما بودیم!

تصویر ۱۶. راهپیمایی زنان ایرلندی برای حقوق سقط جنین، ۲۰۱۶، عکاس: السtar مور^{۳۴}

تینا مودوتی، عکاس ایتالیایی به خاطر تصاویری که در دهه ۱۹۲۰ در مکزیک از زندگی طبقه کارگر و سازماندهی سیاسی تولید کرد، به شهرت رسید. تصویر شماره ۱۷ از رژه روز اول ماه مه کارگران در سال ۱۹۲۶ چندین بار در طول زندگی او تجدید چاپ شد و ترکیب سبکی او از عکاسی هنری و مستند را منعکس می‌کند. در سال ۱۹۳۰ او دستگیر شد و به او لولیماتوم داده شد که یافعالیت‌های کمونیستی خود را متوقف کند یا مکزیک را ترک کند. او ترک کردن را انتخاب کرد.

در تصویر شماره ۱۸، جان کارلوس (سمت راست) در مصاحبه‌ای در سال ۲۰۱۲ درباره لحظه‌ای که او و تامی اسمیت در المپیک ۱۹۶۸ مکزیکو سیتی در مراسم اهدای مدال دوی ۲۰۰ متر مشت های خود را به نشانه قدرت سیاه بلند کردند، گفت: می‌توانستید صدای قورباغه را روی پنبه بشنوید. در سکوت ۵۰۰۰ نفر یک چیز وحشتناکی وجود دارد. این سکوت با سیل توهین نژادی همراه شد و اگر چه اعتراض آن‌ها باعث

عکس، در میان مردم و در پایین آپارتمان عکاسی می‌کرد. اما در ۱۸ فوریه که خواست این منظره را از بالا بینند. یک هفته از سرنگونی مبارک می‌گذشت، بنابراین آن روز، جمعه پیروزی نام گرفت. یک روز آفتابی زیبا بود، او ادامه می‌دهد: هنگامی که مردم را در میدان تماشا می‌کرد، دو مرد جوان در کنار او ظاهر شدند. آن‌ها به تازگی یک عدل عظیم پارچه از بازار پارچه خریده بودند، «حدود ۱۰۰ متر پرچم مصر؛ دو طرف پارچه را گرفتند و انداختند پایین. در زمان کوتاهی در میان جمعیت راه باز کرد. به محض رسیدن به میدان، مردم آن را گرفتند. دقایقی بعد به پارچه‌های دیگر گره خورد و بلادی عکس را گرفت: همه چیز خیلی سریع اتفاق افتاد. برای او بانگاهی به گذشته این عکس نشان‌دهنده نقطه عطفی در قیام، پیروزی، اوج انقلاب، قبل از ظهر واقعیت و آغاز شکاف‌ها و تفاوت‌های اجتماعی است. وقایع ۱۰ سال گذشته به او یاد داده است که تغییر با قیام آغاز نمی‌شود. آنچه قبل و بعد از آن اتفاق می‌افتد به همان اندازه یا بیشتر از آن مهم است. انقلاب یک فرآیند مستمر است.

تصویر ۱۵. جمعه پیروزی در میدان تحریر، ۲۰۱۱، عکاس: لارا بلدی^{۳۵}

در یک رفاندوم که در ماه مه ۲۰۱۸ برگزار شد، دو سوم رأی دهنده‌گان ایرلندی قانون سقط جنین را انتخاب کردند که فعالان طرفدار آن، مدت‌ها خواستار آن شده بودند. تصویر شماره ۱۶، کمپینی را مشاهده می‌کنید که مربوط به راهپیمایی دو سال قبل در بیرون سفارت ایرلند در لندن بود. هانا لیتل (نفر جلو در عکس) می‌گوید: «ما می‌خواستیم بیانیه‌ای بصری ارائه کنیم که شاید در خانه به تصمیم گیرندگان و قانون گذاران برسد. تصمیم گرفتیم ۷۷ زن، در سکوت و با چمدان‌ها به سمت سفارت بروند. اینان زنانی بودند که هر هفته از ایرلند به بریتانیا سفر می‌کردند تا به سفارت بروند.

تصویر ۱۹. مارتین لوتر کینگ و راهپیمایی مونتگومری، ۱۹۶۵، عکاس: مونتا اسلیت^{۳۷}

«داستان ندیمه»، اثر مارگارت اتوود^{۳۸} است که به یک برنامه تلویزیونی تبدیل شد و در آن درباره رژیمی تئوکراتیک صحبت شد که آزادی‌های اولیه زنان را سلب می‌کند. آیا می‌توان تصور کرد که هنوز این نوع نگرش وجود داشته باشد؟ در سال‌های اخیر، شنل قرمزی‌ها و کلاه سفیدهایی که توسط خدمتکاران پوشیده می‌شوند، به نوعی نماد آشنا در اعتراضات مربوط به مسائل زنان در سراسر جهان تبدیل شده است. زنانی که در تصویر شماره ۲۰ خارج از ساختمان کنگره آمریکا ایستاده‌اند، علیه لایحه‌ای تظاهرات می‌کنند که به دنبال کاهش هزینه‌های ارائه‌دهنده مراقبت‌های بهداشتی جنسی بودند.

تصویر ۲۰. خدمتکاران به واشنگتن می‌روند، ۲۰۱۷، عکاس: جیم لو اسکالزو^{۳۹}

عکاس مگنوم، تظاهراتی را در مرکز کیف که به برکناری ویکتور یانو کوویچ،^{۴۰} رئیس جمهور طرفدار روسیه انجامید، پوشش داد.

شهرت آن‌ها در سرتاسر جهان شد، اما عاقب بدی برای هر دو داشت. با این حال، کارلوس پشمیان نبود: من یک تعهد اخلاقی داشتم که کاری کنم. اخلاق نیرویی بسیار بزرگ‌تر از قوانین و مقرراتی بود که آن‌ها داشتند.

تصویر ۱۷. اول ماه مه در مکزیک، ۱۹۲۶، عکاس: تینا مودوتی^{۴۱}

در ۲۵ مارس ۱۹۶۵، مارتین لوتر کینگ، پس از راهپیمایی پنج روزه که در سلما آغاز شد، هزاران معتضد حقوق مدنی را به سمت کنگره در مونتگومری رهبری کرد. ۲۵۰۰۰ نفر در سراسر راهپیمایی ۸۰ کیلومتری شرکت کردند و خواستار حق رای شدند. مونتا اسلیت به عنوان عکاس مجله آبنوس این رویداد مهم را پوشش داد (تصویر شماره ۱۹).

تصویر ۱۸. قدرت سیاه روی سکوی المپیک، ۱۹۶۸، عکاس: آسوشیتد پرس^{۴۲}

عکس‌های اعتراضی که جهان را تغییر داد

۲۳ جوانانی را نشان می‌دهد که پس از حمله به مسافرخانه و پلیس آن در بیرون مسافرخانه جمیع شده بودند. عکس فضای جشنی را به تصویر می‌کشد که همجنس‌گرایان و ترنس‌ها از تسلیم شدن در برابر ظلم و ستم دولت خودداری کردند. اولین راهپیمایی با شکوه همجنس‌گرایان یک سال بعد برای بزرگداشت این رویداد برگزار شد.

تصویر ۲۳. پس از حمله به استون وال، ۱۹۶۹، عکاس: فرد مک دارا/گتی

از آوریل ۲۰۱۶، اعضای بومی منطقه Standing Rock و سایر جوامع بومی آمریکا شروع به اعتراض علیه ساخت خط لوله در داکوتای شمالی کردند. دلیل آن‌ها این بود که خط لوله بر منابع آب محلی تأثیر می‌گذارد و از سرزمهین‌های بومی مقدس عبور می‌کند. دولت باراک اوباما^{۴۳} ساخت و ساز را متوقف کرد، اما دونالد ترامپ بعداً تصمیم اوباما را الغو کرد. این خط لوله امروزه به بهره‌برداری رسیده است (تصویر شماره ۲۴).

در نوامبر ۲۰۲۰، تصاویری از معترضان دموکراسی خواه تایلندی که از اردک‌های لاستیکی بادی استفاده می‌کنند تا از خود در برابر آپ پاش پلیس محافظت کنند، در فضای مجازی پخش شد. آن‌ها در ابتدا برای معترضان خربزاری شده بودند تا در رودخانه چائو فرایا در نزدیکی پارلمان بانکوک شناور شوند، اما پس از انتشار این تصاویر، به نمادی عجیب از اعتراض تبدیل شدند (تصویر شماره ۲۵).

او وقایع را با مجموعه‌ای از تصاویر فوق العاده درamatیک و ناراحت‌کننده ثبت کرد. در تصویر شماره ۲۱، یک کشیش ارتدوکس، معترضان را بر روی یک سنگ برکت می‌دهد.

تصویر ۲۱. تقدیس معترضان، ۲۰۱۴، عکاس: ژروم سسینی^{۴۴}/آنس مگنوم

خولیو کورتز تصویر شماره ۲۲ را قبل از نیمه شب ۲۸ مه ۲۰۲۰، یعنی سومین روز اعتراضات پس از قتل جورج فلوید در مینیاپولیس ثبت کرد. آنچه که به عنوان نماد در این عکس مشاهده می‌شود این است که هیچگاه نباید پرچم را وارونه به نمایش درآورد. مگر اینکه بیانگر نوعی ناراحتی شدید برای زندگی یا دارایی باشد. این عکس حس عمیق خشم و بی‌عدالتی را منتقل می‌کند. که به جنبش توده‌ای اعتراضات ضد نژادپرستی در سراسر جهان دامن می‌زند.

تصویر ۲۲. عاقب قتل جورج فلوید، ۲۰۲۰، عکاس: خولیو کورتز^{۴۵}، آسوشیتد پرس

در ساعات اولیه ۲۸ زوئن ۱۹۶۹، پورش پلیس به مسافرخانه استون وال که یک کافه همجنس‌گرایان در نیویورک بود، منجر به شورشی شد که به مدت شش روز ادامه یافت و نقطه عطفی برای حقوق همجنس‌گرایان گردید. تصویر شماره

تصویر ۲۷. قیام دانش آموزی شیرهای جوان سووتو، ۱۹۷۶، عکاس: پیتر مگوبان^{۴۸}

تصویر ۲۴. منطقه استندینگ راک در مقابل خط لوله دسترسی داکوتا، ۲۰۱۶، عکاس: الساندرو سانگینتی^{۴۹}، آرنس مگنون

در ۱۶ ژوئن ۱۹۷۶، هزاران دانش آموز سیاه پوست از شهرستان سووتو در ژوهانسبورگ آفریقای جنوبی، در اعتراض به فرمانی که همه مدارس سیاه پوست باید به زبان آفریکانسی تدریس کنند، چیزی که دزموند تتو^{۵۰} آن را «زبان ستمگر» نامید، به خیابان ها آمدند و اعتراض کردند. بچه ها در ابتدا برای عکس گرفتن مردود بودند. پیتر مگوبان، عکاس متولد ژوهانسبورگ، آن ها را مت怯عده کرد. او به دانش آموزان گفت: مبارزه بدون مستندات، مبارزه نیست. این تصاویر زمانی حیات خواهند بود که واکنش وحشیانه پلیس - حداقل ۱۷۶ نفر کشته شدند - را پوشش داده و در سراسر جهان پخش شود. تصویر شماره ۲۷ موفق شد خشم مردم و در ادامه آن جنبش ضد آپرتاید را به وجود بیاورد.

در دهه ۱۹۶۰ ژاپن، ائتلافی متشكل از هزاران فعال دانشجویی چپ و کشاورزان گرد هم آمدند تا یک کمپین علیه ساخت فرودگاه بین المللی جدید در منطقه ای روستایی در ۴۰ مایلی شرق توکیو به راه بیندازند. درگیری بزرگی در سایت ساخت و ساز فرودگاه بین المللی ناریتا در سپتامبر ۱۹۷۱ زمانی که ۵۰۰۰ پلیس برای مصادره زمین به محل اعزام شدند، رخ داد. این فرودگاه سرانجام در سال ۱۹۷۸ پس از تاخیرهای فراوان افتتاح شد (تصویر شماره ۲۸).

در اولین روز زمین که در ۲۲ آوریل ۱۹۷۰ در شهرهای سراسر ایالات متحده برای حمایت از حفظ محیط زیست برگزار شد، حدود ۲۰ میلیون نفر برای پاکسازی، راهپیمایی و نمایش به خیابان ها آمدند. تصویر شماره ۲۹، دانشجویی به نام پیتر هالمن را نشان می دهد که به نماد جنبش سبز مدرن تبدیل شد. جنبشی که در آن روز متولد شد.

تصویر ۲۵. اعتراضات اردک لاستیکی تایلندی، ۲۰۲۰، عکاس: ویشان بوتی^{۵۱}

این عکس مبهم (تصویر شماره ۲۶) توسط شومی توماتسو، عکاس ژاپنی، چهره ای نامفهوم و ناشناس را نشان می دهد که در اعتراض به جنگ ویتنام در حال پرتاب سنگ است. توماتسو به خاطر موضوعاتش که شامل تغییرات گسترده در ژاپن پس از جنگ، آسیب های طولانی بمباران اتمی هیروشیما و ناکازاکی و نیز ترکیب بندهای غیرمعمول که الهام بخش یک نسل از عکاسان در ژاپن بود، شهرت دارد.

تصویر ۲۶. اعتراض، توکیو، ۱۹۶۹، عکاس: شومی توماتسو^{۵۲}

عکس‌های اعتراضی که جهان را تغییر داد

های شوروی به پرآگ حمله و دوبچک را از سیاست خلع کردند. جوزف کودلکا در آن هفته برای مستند کردن مقاومت مردم، حدود ۵۰۰۰ عکس گرفت. اما هویت او برای جلوگیری از انتقام جویی ناشناس ماند. کودلکا پس از قاچاق فیلمش به خارج از کشور، خودش نیز از چکسلواکی گریخت و تنها پس از مرگ پدرش در سال ۱۹۸۴، خود را به عنوان «عکاس پرآگ» معروفی کرد (تصویر شماره ۳۰).

گروهی از عالان هنرمند تصویری وسیع از کودکی در یک مزرعه پاکستانی ترسیم کردند تا بلکه وجدان اپاتورهای هوایپیماهای بدون سرنشین آمریکایی را که مرز با افغانستان را از بالا تماشا می‌کردند، بیدار کنند. این پرتره اثر نور بهرام^{۵۳} است که در وزیرستان شمالی کار می‌کرد، منطقه‌ای که هدف حملات هوایپیماهای بدون سرنشین قرار گرفت. دختر به تصویر کشیده شده، والدین خود را در سال ۲۰۱۰ از دست داده است (تصویر شماره ۳۱).

تصویر ۳۱. عکس از گتی، ۲۰۱۴، عکاس: Notabugsplat

تظاهرات کوچک نئونازی‌ها در شهر وکسیو سوئد زمانی خبرساز شد که در یکی از عکس‌های ازنی با کیف دستی خود به یک کله پوستی ضربه می‌زنند. دانوتا دانیلsson، یک زن یهودی ۳۸ ساله بود که مادرش از هولوکاست جان سالم به در برده بود. او تظاهرات حزب نوردیک را در ۱۳ آوریل ۱۹۸۵ در یک اعتراض متقابل خنثی کرد. از این واقعه چندین مجسمه به یادگار مانده است (تصویر شماره ۳۲).

مراسم مت گالا در نیویورک به خاطر ارائه لباس‌های عجیب و غریب و مهمنان ثروتمند معروف است. طبق گزارش‌ها قیمت بلیط آن حدود ۳۵۰۰۰ دلار است. در سال ۲۰۲۱، اوکازیو، نماینده دموکرات کنگره با لباسی که توسط طراح و فعال مدنی، آروا جیمز طراحی شده و روی پشت آن نوشته شده بود «بر ثروتمندان مالیات بیندید» جنجال ایجاد کرد. منتقدان او را به ریاکاری متهم کردند. اما این نماینده معتقد بود که این کار ارزشمند است، زیرا بحث مطالبه‌گرانهای را در مورد اخذ مالیات از ثروتمندان در

تصویر ۲۸. دانشجویان و کشاورزان ژاپن در برابر فرودگاه جدید، ۱۹۷۱، عکاس: برونو باربی، آژانس مگنوم

تصویر ۲۹. اولین روز زمین، عکاس: آسوشیتد پرس

تصویر ۳۰. تانک‌های شوروی وارد پرآگ شدند، ۱۹۶۸، جوزف کودلکا^{۵۴}، آژانس مگنوم

بهار پرآگ در ۵ ژانویه ۱۹۶۸ آغاز شد، زمانی که الکساندر دوبچک^{۵۵} رهبری حزب کمونیست چکسلواکی را به دست گرفت. او با اصلاحات خود حزب‌ش را از مسکو دور کرده و نوید سوسیالیسم با چهره انسانی را می‌داد. هفت ماه بعد، تانک-

این فرایند را انجام دهیم تا مورد توجه اشخاص بی تفاوت به مسائل اجتماعی قرار گیرد.

در تصویر شماره ۳۴، سه نفر چند متر دورتر از اسماه، پلیس ضدشورش بدنام کلمبیا در حال رقصیدن بودند. آن فعال در ادامه می‌گوید: در آن لحظه ترس زیادی در چشمان دوستانم دیدم. من نیز آن را احساس کردم، البته در ادامه همه چیز خوب پیش رفت، اما می‌توانست فاجعه‌بار باشد. رقصنده‌ها برای دقایقی ادامه دادند و توسط دیگر معتبران تشویق شدند. در ابتدا، پلیس مطمئن نبود که چه کاری باید انجام دهد، اما لحظاتی بعد، این اقدام به هرج و مرج تبدیل شد: مواد منفجره، سنگ و سلاح پس ما مجبور شدیم فرار کنیم. تأثیر اعتراض برای جامعه دگرباشان در کلمبیا حماسی بود. این لحظه‌ای از توانمندی و قدرت ما بود. اگر در آینده کتاب‌های تاریخی وجود داشته باشد، مطمئناً در آن‌ها خواهیم بود.

تصویر ۳۴. کلمبیایی‌ها به دنبال تغییر هستند، ۲۰۲۱، عکاس: کارن مونتانا^{۵۶}

در بهار سال ۱۹۶۳، دانشجویان و کارکنان کالج توگالو، در یک پیشخوان ناهار وولورث در جکسون ایالت می‌سی‌سی‌پی، که سیاست «فقط سفیدپوستان» را داشت، تحصن کردند. در تصویر شماره ۳۵، آنا مودی^{۵۷}، که بعداً نویسنده مشهوری شد، در سمت راست با یک دانشجو به نام جوان تراپمایر^{۵۸} و استاد جان هانتر گری^{۵۹} نشسته است. در طول چند ساعت، تعدادی سفیدپوست که به طور فزاینده‌ای هیاهو می‌کردند موهای زنان را می‌کشیدند، خردل و چاشنی‌ها را روی آن‌ها می‌ریختند و به گری حمله می‌کردند و صورت و گردن او را با شیشه‌های شکسته می‌بریدند. گری بعداً از این فضایه عنوان «نمایش مجلل نفرت افسارگسیخته» یاد کرد.

راشل و دکتر آکیوا پوزنر یک زوج یهودی با سه فرزند بودند که در اوائل دهه ۱۹۳۰ در کیل آلمان زندگی می‌کردند. به عنوان بخشی از جشن هانوکا، منورا باید به طور برجسته نمایش داده شود. اما می‌توان آن را در زمان آزار و اذیت پنهان کرد. راشل این لحظه را ثبت کرد - درست یک سال قبل

مقابل افرادی که علیه آن لابی می‌کنند به وجود آورد (تصویر شماره ۳۳).

تصویر ۳۲. زنی با کیف دستی، عکاس: هانس رونسون^{۵۴}، ۱۹۸۵

تصویر ۳۳. لباس الکساندريو اوکازیو کورتز، عکاس: کوین مازور^{۵۵}، ۲۰۱۸

در کلمبیا اعتراضات گسترده‌ای در واکنش به اصلاحات پیشنهادی دولت، از جمله افزایش مالیات‌ها و بازنگری در سیستم مراقبت‌های بهداشتی آغاز شد. این اعتراضات در شش هفته با سرکوب خشونت‌آمیز مواجه شد که مجربه کشته شدن ده‌ها نفر و زخمی شدن صدها نفر شد. اما در میان سرکوب، تصویری با فضای شادمانه خودنمایی می‌کرد: لحظه‌ای که سه فعال از پله‌های ساختمان کنگره ملی در بوگوتا بالا رفته و شروع به ارائه کار خود کردند. یکی از فعالان که موسیقی این اجرا را خلق کرده است می‌گوید: ما تصمیم گرفتیم اعتراض کنیم زیرا به عنوان افراد دگرباش همه اصلاحات دولتی بیشترین تاثیر را بر ما می‌گذارد. حضور افراد در این راهپیمایی‌ها بسیار کم است. بنابراین می‌خواستیم

عکس‌های اعتراضی که جهان را تغییر داد

برآورد رسمی بیش از ۳۰۰ کودک است (تصویر شماره ۳۷).

تصویر ۳۷. کالسکه‌ها در شهر لویو، ۲۰۲۲، عکاس: یوری دیاچیشین^{۳۷}

ژان رز کاسمیر^{۳۸}، ۱۷ ساله، گل داودی را در مقابل ردیفی از سربازان سرنيزه به دست، گرفته است. تصویر شماره ۳۸ توسط مارک ریبو عکاس مگنوم در ۲۱ اکتبر ۱۹۶۷ در راهپیمایی پنتاقون گرفته شده است. تجمعی صد هزار نفری ضدجنگ که در واشنگتن انجام گرفت. این عکس تبدیل به تصویری نمادین برای آن جنبش شد. کاسمیر بعداً گفت که سربازان به اندازه سایرین قربانی ماشین جنگی شدند.

تصویر ۳۸. ژان رز کاسمیر برای اعتراض به جنگ ویتنام گلی را در سرنيزه می‌کارد، عکاس: مارک ریبو^{۳۹}، آرنس مگنوم، ۱۹۶۷

چانگ، عکاس گتی، لحظه نشستن یک زن شجاع در مقابل پلیس ضدشورش را که برای محافظت از گروه معترضان در سئول بود، شکار کرد (تصویر شماره ۳۹).

در جریان اعتراضات طرفداران دموکراسی که در سال ۲۰۱۴ در هنگ کنگ برگزار شد، بسیاری از معترضان برای دفاع از خود در برابر اسپری فلفل از چتر استفاده کردند. پس از آن که روزنامه‌نگاران از تظاهر کنندگان به عنوان «جنبش چتر»

از به قدرت رسیدن هیتلر - زمانی که همسرش با شجاعت منورای خود را در پشت پنجره، رو به ساختمانی که با پرچم‌های نازی تزئین شده بود، روشن کرد. پوزنرها دو سال بعد از آلمان فرار کردند (تصویر شماره ۳۶).

تصویر ۳۵. مقاومت در پیشخوان ناهار وول ورث، ۱۹۶۳، عکاس: فرد بلک ول^{۴۰}. آسوشیتد پرس

تصویر ۳۶. منورای سرکش، ۱۹۳۱، عکاس: راشل پوزنر^{۴۱}

در ۱۸ مارس ۲۰۲۲، ۲۳ روز پس از جنگ روسیه علیه اوکراین، ۱۰۹ کالسکه خالی در یکی از میدان‌های شهر لویو گذاشته شد که هر کدام نشان دهنده یک کودک کشته شده بود. امروز

آنلاین به اشتراک گذاشت. این عکس، ابتدا در رسانه‌های اجتماعی و سپس در روزنامه‌های سراسر جهان منتشر شد. بعد از آن اتفاقات زیادی افتاد. قبل احساس می‌شد که پوشش جهانی بسیار کمی از آنچه در سودان می‌گذرد وجود دارد؛ اما پس از عکس هارون ناگهان این احساس به وجود آمد که همه جهانیان روی آنچه در سودان می‌گذرد تمرکز می‌کنند.

زنان نقش قدرتمند و مشهودی در اعتراضات داشتند. برای هارون، این تصویر پیامی در درون خود داشت که زنان می‌توانند رهبری کنند. صلاح به سخنرانی در سازمان ملل ادامه داد و یکی از مدعیان جایزه صلح نوبل شد.

تصویر ۴۱. علا صلاح نماد سودان جدید می‌شود، ۲۰۱۹، عکاس: لانا هارون^{۵۸}

تصویر شماره ۴۲ توسط عکاس و خبرنگار آمریکایی-آفریقایی تبار که بعداً مشخص شد خبرچین FBI بود، گرفته شد. در ۲۸ مارس، درست چند روز قبل از ترور مارتین لوتر کینگ، اوی برای رهبری راهپیمایی در حمایت از ۱۳۰۰ کارگر اعتضابی رفتگران به ممفیس رسید. اعتضاب کنندگان به دلیل مرگ دو رفتگر که به خاطر خرابی تجهیزات بود، خواهان دستمزد بالاتر و شرایط کاری ایمن تر برای کارگران سیاهپوست شهر بودند. شعار آن‌ها بیان ساده اما مؤثر در کرامت بود: من هم انسانم.

باد کردند، چترها به نماد قدرتمند جنبش استقلال تبدیل شدند که توسط معتبرسان حمل می‌شدند. همچین در اینستالیشن‌های هنری و میم‌های بی‌شماری نیز از چتر در همین مفهوم استفاده می‌شد (تصویر شماره ۴۰).

تصویر ۳۹. زنی سرعت پلیس ضد شورش سئول را کند می‌کند، ۲۰۱۵، عکاس: چانگ سونگ جون^{۵۹}، گتی

تصویر ۴۰. جنبش چتر هنگ کنگ، ۲۰۱۹، عکاس: ورنون یوئن^{۶۰}

لانا هارون، عکاس تصویر شماره ۴۱ می‌گوید «ما به دنبال آزادی و رویاهایمان بودیم. به دنبال سودانی جدید بودیم. در ابتدا، نیروهای وفادار به رییس جمهور عمر البشیر^{۶۱} معتبرسان را با خشونت سرکوب کردند. اما سپس برخی از اعضای ارتش شروع به دفاع از معتبرضیین کردند و فضای امنی را در خارج از کاخ ریاست جمهوری ایجاد کردند. مردم از سراسر سودان به آنجا سفر کردند. عکاس هر روز آنجا بود و عکس می‌گرفت. «این حس کردن خود تاریخ بود.» یک روز، متوجه شد که مردم به سمت شخصیتی هجوم می‌آورند که در حال خطاب به جمعیت بود. جوانی ۲۲ ساله به نام علا صلاح^{۶۲}. هارون چهار عکس از آن صحنه گرفت و بهترین عکس را به صورت

عکس‌های اعتراضی که جهان را تغییر داد

آب و هوایی سازمان ملل در نیویورک، تونبرگ رهبران جهان را به دلیل شکست آن‌ها در ایجاد هرگونه تغییر معنادار محکوم کرد. تونبرگ درباره واکنش مردم می‌گوید: درست همانند یک فیلم تخیلی و غیرواقعی بود که نمی‌توانست خوب باشد. اما همچنین بسیار امیدوارکننده است؛ زیرا نشان می‌دهد که غیرمنتظره‌ترین چیزها می‌توانند در مدت زمان بسیار کوتاهی اتفاق بیفتد. تونبرگ در مورد اینکه چرا جوانان چنین نقش مهمی در اعتراضات آب و هوایی ایفا کرده‌اند، می‌گوید: فکر کنم به صورت طبیعی در ذهن ما مشورش قرار دارد. اما باید قبول کرد این بچه‌ها هستند که در این دنیا زندگی می‌کنند و عاقب آن را خیلی بیشتر تجربه می‌کنند. تونبرگ پس از استراحت یک ساله از آموزش و تمرکز بر فعالیت‌های آب و هوایی، در آستانه ورود به سال آخر مدرسه است و اعتراض خود را با حذف کلاس‌های هر جمعه ادامه می‌دهد. او با نگاهی به عکس خود می‌گوید که هنوز بنر را دارد، اما اکنون آن را در خانه نگه می‌دارد. وی به شوخی می‌گوید: بارانی زردی که از پدرش قرض گرفته بود همچنان متعلق به پدرش است، اما من هنوز آن را می‌ذدم. از تونبرگ پرسیدند که اگر می‌توانست به دختری که در عکس است چیزی بگوید، چه می‌گفت؟ او با خنده می‌گوید: احتمالاً می‌گوییم: قلاب بافی و بافت را زودتر شروع کن، چونکه واقعاً سرگرم کننده است و متمنکزت می‌کند. اما احتمالاً این پاسخی نیست که شما می‌خواهید (تصویر شماره ۴۴)!

تصویر ۴۴. گرتا تونبرگ اعتساب می‌کند، ۲۰۱۸، عکاس: مایکل کامپانلا^{۳۳}، گاردن

در کشوری که هر نوع اعتراضی به صورت وحشیانه سرکوب می‌شود، شجاعت روس‌هایی که علناً با جنگ در اوکراین مخالفت می‌کنند بی‌توجه نمانده است. یلنا اوسيپووا^{۳۴}، هنرمند و فعال ۷۶ ساله، پس از اینکه فیلم دستگیری او توسط پلیس در سراسر جهان مشاهده شد، به چهره جنبش ضد جنگ تبدیل شد. در تصویر شماره ۴۵، زن ملقب به «مادر بزرگ برای

تصویر ۴۲. اعتساب رفتگران در ممفیس، ۱۹۶۸، عکاس: ارنست ویتز^{۳۵}

شاهزاده ولیام^{۳۶} و کیت میدلتون در اوایل سال ۲۰۲۲ سفری ناموفق به کارائیب داشتند، جایی که معتراضان خواستار غرامت، عذرخواهی رسمی و قطع روابط با بریتانیا بودند. در حین این دیدار، جامائیکا طرحی را در دست بررسی قرار داد که در آن بر کنار گذاشتن پادشاه یا ملکه بریتانیا به عنوان رئیس کشور خودشان تاکید شده بود (تصویر شماره ۴۳).

تصویر ۴۳. خانواده سلطنتی در جامائیکا، ۲۰۲۲، عکاس: ریکاردو ماکین^{۳۷}، گتی

امروزه گرتا تونبرگ یکی از مشهورترین فعالان مدنی زنده روی کره زمین است. اما هیچ‌کس نمی‌دانست که او کیست. این دختر ۱۵ ساله، بیرون پارلمان سوئد کمپ زد و اعلام کرد که تا پس از انتخابات عمومی ماه بعد به مدرسه نخواهد رفت. هدف او ساده بود: اقدامی برای بحران آب و هوایی بگیرد. او می‌گوید: وضعیت ما بسیار وخیم است و به نظر مرسید که هیچ کس کاری انجام نمی‌دهد. پس باید کسی کاری کند. فکر کردم اگر ایده به مدرسه نرفتن کاری نکند، چیز دیگری را امتحان خواهم کرد تا زمانی که چیزی به عنوان اعتراض پیدا کنم که تاثیرگذار باشد.

اعتصاب مدرسه برای آب و هوای سرعت به یک جنبش جهانی تبدیل شد و کودکان در سراسر جهان پیاده روی در حمایت از گرتا را سازماندهی کردند. سال بعد، در نشست اقدام

یعنی اقدام پلیس لس انجلس در تیراندازی به هفت مرد سیاهپوست غیرمسلح در خارج از مسجد ملت اسلام. تصویر شماره ۴۷، بخشی از عکس‌های سریالی او از مستند کردن جنبش مسلمانان سیاهپوست است. پس از اینکه چندین روزنامه نگار سفیدپوست نتوانستند با رهبران گروه ارتباط برقرار کنند، این کار به پارکس و آگذار شد.

تصویر ۴۷. مسلمانان سیاهپوست در برابر خشونت پلیس، ایستادگی می‌کنند، ۱۹۶۳، عکاس: گوردون پارکس^{۷۷}

هنگامی که سوزان میسلاس در ژوئن ۱۹۷۸ وارد نیکاراگوئه شد، نمی‌دانست که شورش مردمی در شرف وقوع است. این عکاس آمریکایی به مدت ۱۳ ماه در این کشور ماند و قیام FSLN را که عموماً به عنوان ساندینیستا^{۷۸} شناخته می‌شود و علیه دیکتاتوری سوموزا^{۷۹} بود، مستند کرد. میسلاس می‌گوید: جهان چیز زیادی در مورد آنچه در نیکاراگوئه اتفاق می‌افتد نمی‌دانست. زیرا در دوره‌ای بودیم که عکسی برای دیدن نداشتیم، که این مطلب اکنون غیرقابل تصور است.

میسلاس احساس می‌کرد که مجبور است شاهد این رویدادها باشد. تصویر شماره ۴۸، مراسم تشییع جنازه رهبران دانشجویی را که اخیراً ترور شده بودند نشان می‌دهد. معترضان عکس بزرگی را از آرلن سیو^{۸۰}، خواننده و یکی از ساندینیستاهایی که سه سال پیش توسط گارد ملی کشته شده بود، در دست دارند. سیو در ادامه تبدیل به یک نماد انقلابی شد.

میسلاس تأثیر عکس خود را تحدی به تضاد بین پرتره تکرنگ سیو و رنگ زنده صحنه اطراف نسبت می‌دهد. وی می‌گوید: در آن زمان از عکس‌های رنگی انتقادات زیادی می‌شد، تعداد کمی از روزنامه‌های به صورت رنگی منتشر می‌شدند.

امروزه، البته، تقریباً همه چیز رنگی است و میسلاس که رئیس آژانس مگنوم بود، به طور مشخص به خاطر عکس‌هایش شناخته شده است. اما او این تحسین‌ها را فقط برای

صلح» بنرهای اعتراضی دست ساز خود را در دست گرفته است در حالی که ابوهی از هواداران را میتوان در پس زمینه مشاهده کرد.

تصویر ۴۵. یک زن روسی از اوکراین دفاع می‌کند، ۲۰۲۲، عکاس: رویترز^{۷۵}

در ۱۰ ژانویه ۱۹۱۷، ده‌ها تن از زنانی که خواهان حق رای بودند بی‌سر و صدا در مقابل دروازه‌های کاخ سفید جمع شدند. آن‌ها اولین گروهی بودند که در محل اقامت ریاست جمهوری به تظاهرات پرداختند. آن‌ها که نگهبانان خاموش نامیده می‌شون، بنرهایی در دست داشتند که از رئیس جمهور وودرو ویلسون^{۷۶} می‌خواستند از اصلاحیه قانون اساسی که به زنان حق رای می‌دهد، حمایت کند. دو هزار معترض به اعتصاب پیوستند، که تا ۴ ژوئن ۱۹۱۹ ادامه یافت. زمانی که در نهایت اصلاحیه نوزدهم تصویب شد، بسیاری از آن‌ها دستگیر و زندانی شدند؛ گزارش‌های مربوط به بدرفتاری با زندانیان، نقش کلیدی در جلب حمایت عمومی از حق رای زنان داشت (تصویر شماره ۴۶).

تصویر ۴۶. حق رای در کاخ سفید، ۱۹۱۷

گوردون پارکس اولین عکاس آمریکایی - آفریقایی تبار بود که توسط مجله Life استخدام شد. این عکس تظاهراتی را در هارلم نشان می‌دهد که دلیل آن مربوط به سال قبل است.

عکس‌های اعتراضی که جهان را تغییر داد

مرتبط با نسل پیچرز است. او بیشتر به خاطر سبک کلاژش که شامل عکس‌های سیاه و سفید با زیرنویس‌های توضیحی شناخته شده است.

۱۳. Rosa Parks، رزا لوئیز مک کاولی پارکس یک فعال آمریکایی در جنبش حقوق مدنی بود که بیشتر به خاطر نقش محوری خود در بایکوت اتوبوس مونتگومری شهرت داشت. کنگره ایالات متحده از او به عنوان "بانوی اول حقوق مدنی" و "مادر جنبش آزادی" تقدیر کرده است.

۱۴. Andrzej Golc

۱۵. United Press International

۱۶. Dario Mitidieri

۱۷. Stuart Franklin

۱۸. John F Kennedy، سی و پنجمین ریس جمهوری آمریکا و نیز جوان‌ترین هم بود که ترور شد.

۱۹. Eugène Delacroix، هنرمند فرانسوی که او را به عنوان رهبر سبک رمانی سیسم می‌شناسند.

۲۰. Malcolm W Browne

۲۱. Emma Sulkowicz، یک هنرمند پروفورمنس آمریکایی و فعال ضد تجاوز است.

۲۲. Mustafa Hassona

۲۳. Andrew Burton

۲۴. George Floyd، مرد آفریقایی-آمریکایی که توسط یک افسر پلیس در مینیاپولیس در حین دستگیری کشته شد. فلوجه طبق گزارش فروشنده‌های مشکوک به استفاده از یک اسکناس بیست دلاری شده بود. او در ۲۵ می ۲۰۲۰ جان سپرد.

۲۵. Breonna Taylor، یک زن سیاهپوست ۲۶ ساله بود که در ۱۳ مارس ۲۰۲۰ در آپارتمان خود در لوئیزویل، کنتاکی، زمانی که حداقل هفت افسر پلیس مجبور به ورود به آپارتمان به عنوان بخشی از تحقیقات در مورد عملیات خرید و فروش مواد مخدر شدند، کشته شد.

۲۶. Darius Dennis، فعال مدنی هنرمند آمریکایی و کیل دادگستری، سیاستمدار و بعدها یکی از رهبران جنبش صلح بود. او که عضو کنگره ملی هند بود، ابتدا رئیس کمیته کنگره استانی پنجاب و سپس دبیر کل کمیته کنگره سراسر هند در سال ۱۹۲۴ شد.

۲۷. Satyapal، پزشک و رهبر سیاسی در پنجاب هند که به همراه سیف الدین کیچلو در ۱۰ آوریل ۱۹۱۹، سه روز قبل از کشتار جالیانوالا باغ دستگیر شدند.

۲۹. Danny Lyon

۳۰. Gandhi، مهندس کارامچاند گاندی و کیل هندی،

خودش نمی‌داند. او درباره حضور مستمر و طولانی مدت عکس معتبرسان در سال‌های بعد و در اعتراضات بعدی، می‌گوید: اکنون پرتره آرلن سیو بیشتر از یک عکس است. من فکر می‌کنم که او افتخاری برای خود به دست آورده است.

تصویر ۴۸. آرلن سیو و مراسم تشییع جنازه ساندینیستا در نیکاراگوئه، ۱۹۷۸
عکاس: سوزان میسلس^{۸۱}، آرنس مگنوم

پی‌نوشت

۱. Augusto Pinoche، از نظامیان شیلی بود که در کودتای ۱۹۷۳ شیلی، دولت سویاالیست سالوادور آنله را سرنگون کرد و به مدت ۱۷ سال ریاست جمهوری خودخوانده شیلی را تا سال ۱۹۹۰ به عهده داشت.

۲. Carlos Vera

۳. Donald Trump، چهل و پنجمین ریس جمهوری امریکا

۴. Bryan Woolston

۵. Anna Artemeva

۶. Nadya Tolokonnikova، فعال سیاسی و هنرمند موسیقی اهل روسیه است. او پس از اجرای نمایشی که عکس آن در مقاله آمده است، به جرم اراذل و اوپاش و ایجاد نفرت از مذهب به دو سال حبس محکوم شد.

۷. Vladimir Vladimirovich Putin، سیاستمدار و افسر سابق اطلاعاتی روسیه. او از سال ۱۹۹۹ به عنوان نخست وزیر یا رئیس جمهوری در روسیه حکومت کرده است.

۸. Charles Moore

۹. Martin Luther King، فعال سیاسی آمریکایی، یکی از برجسته‌ترین رهبران جنبش حقوق مدنی از سال ۱۹۵۵ تا زمان ترورش در سال ۱۹۶۸ بود.

۱۰. Ceyda Sungur، فعال مدنی ترک تبار متولد ۱۹۸۶ است.

۱۱. Osman Orsal

۱۲. Barbara Kruger، هنرمند مفهومی آمریکایی و کلاژیست

۵۲. Alexander Dubcek، الکساندر دوبچک سیاستمدار اهل اسلواکی بود که از ژانویه ۱۹۶۸ تا آوریل ۱۹۶۹ به عنوان دبیر اول هیئت رئیسه کمیته مرکزی حزب کمونیست چکسلواکی خدمت کرد.

۵۳. Noor Behram، نور بهرام در سال ۱۹۷۲ در وزیرستان شمالی به دنیا آمد. او از سال ۲۰۰۰ به عنوان روزنامه نگار در رسانه های مکتوب کار می کند.

54. Hans Runesson

55. Kevin Mazur

56. Karen Montano

۵۷. Anne Moody، آن موودی نویسنده ای آمریکایی بود که در مورد تجربیات خود از فقر و سیاه پوست بودن در روستایی واقع در می سی پی و مشارکت خود در جنبش حقوق مدنی نوشت. موودی از زمانی که دختری جوان بود، مبارزه با نژادپرستی و جداسازی را آغاز کرد.

۵۸. Joan Trumpauer، جوان ترامپائیر فعال حقوق مدنی آمریکایی است که در دهه ۱۹۶۰ فعال بود. او یکی از افرادی بود که در سال ۱۹۶۱ در جکسون، می سی پی دستگیر شد و به مدت دو ماه محبوس شد.

۵۹. John Hunter Gray، جامعه شناس، استاد، فعال آمریکایی و سازمان دهنده جامعه در جنبش حقوق مدنی بود.

60. Fred Blackwell

61. Rachel Posner

62. Yuriy Dyachyshyn

۶۳. Jan Rose Kasmir، کاسمیر در سال ۱۹۸۶ از کالج مشاغل بهداشتی نیویورک در نیویورک به عنوان یک ماساژور مانگر فارغ التحصیل شد. در فوریه ۲۰۰۳، ریبو دوباره از کاسمیر در اعتراض به جنگ عراق عکس گرفت، جایی که او یک کپی در اندازه پوستر از عکس ۱۹۶۷ را حمل می کرد.

64. Marc Riboud

65. Chung Sung-Jun

66. Vernon Yuen

۶۷. Omar al-Bashir، عمر حسن احمد البشیر رئیس جمهوری سابق سودان است؛ وی تا تاریخ ۱۱ آوریل ۲۰۱۹ رئیس جمهور و رئیس حزب کنگره سودان بود. او در سال ۱۹۸۹ در زمانی که یک سرهنگ ارشد سودان بود رهبری کودتای بدون خوبیزی را بر عهده گرفت و موفق به برکناری صادق المهدی نخست وزیر منتخب وقت شد و به قدرت رسید.

۶۸. Alaa Salah، همچنین او با نامهای زن سفیدپوش و لیدی لیبرتی انقلاب سودان نیز شناخته می شود. علا صلاح، دانشجوی ۲۲ ساله ای بود که در جریان اعتراضات ضد دولتی سودان در ۸ آوریل ۲۰۱۹ شرکت می کرد و نقش رهبری

ملی گرای ضداستعمار و اخلاق گرای سیاسی بود که از مقاومت غیرخشونت پرورانه برای رهبری کمپین موفقیت آمیز استقلال هند از سلطه بریتانیا و الهام بخشیدن به جنبش های حقوق مدنی و آزادی در سراسر جهان استفاده کرد.

۳۱. Subhas Chandra， معروف به نتاجی رهبر مورد احترام انقلابی ملی گرای هندی بود که در جریان جنگ جهانی دوم، جنبشی ملی را علیه قدرت های غربی رهبری کرد. در ۱۹۳۸ به ریاست کنگره ملی هند برگزیده شد ولی یک سال بعد به دلیل اختلاف با مهاتما گاندی از این سمت برکنار شد.

32. Narayan Vinayak Virkar

33. Lara Baladi

34. Alastair Moore

35. Tina Modotti

36. AP

37. Moneta Sleet

۳۸. Margaret Atwood، شاعر، رمان نویس، منتقد ادبی، مقاله نویس، معلم، فعال محیط زیست و مخترع کانادایی است.

39. Jim Lo Scalzo

۴۰. Victor Yanukovych، ویکتور فدوروویچ یانوکوویچ سیاستمدار سابق است که از سال ۲۰۱۰ به عنوان چهارمین رئیس جمهور اوکراین خدمت می کرد تا اینکه در انقلاب کرامت در سال ۲۰۱۴ پس از ماه ها اعتراض علیه ریاست جمهوری خود از سمت خود برکنار شد.

41. Jerome Sessini

42. Julio Cortez

43. Fred W McDarrah

۴۴. Barack Obama، چهل و چهارمین رئیس جمهوری امریکا از حزب دموکرات است.

45. Alessandra Sanguinetti

46. Vichan Poti

47. Shomei Tomatsu

48. Peter Magubane

۴۹. Desmond Tutu، اسقف اهل آفریقای جنوبی بود که به دلیل فعالیت خود به عنوان یک فعال ضد آپارتاید و حقوق بشر شناخته می شود. از ۱۹۸۵ تا ۱۹۸۶ اسقف ژوهانسبورگ و سپس اسقف اعظم کیپ تاون از سال ۱۹۸۶ تا ۱۹۹۶ بود که در هر دو مورد، اولین سیاه پوست آفریقایی بود که این مقام را به دست آورد.

50. Bruno Barbey

51. Josef Koudelka

عکس‌های اعتراضی که جهان را تغییر داد

77. Gordon Parks

۷۸. جبهه آزادیبخش ملی ساندینیستا یک حزب سیاسی سوسیالیست در نیکاراگوئه است. نام این حزب به افتخار آگوستو سزار ساندینو، که رهبری مقاومت نیکاراگوئه علیه اشغال نیکاراگوئه توسط ایالات متحده در دهه ۱۹۳۰ رابر عهده داشت، گرفته شده است.

۷۹. Somoza. آناستازیو "تاقچیتو" سوموزا از ۱۹۶۷ تا ۱۹۷۲ و از ۱۹۷۴ تا ۱۹۷۹ رئیس جمهور نیکاراگوئه بود. او به عنوان رئیس گارد ملی، بین سال‌های ۱۹۷۲ و ۱۹۷۴ عملأ حاکم کشور بود. در دوره‌ای که او حاکم قانونی نبود.

۸۰. Arlen Siu. آrlen سیو برخود خواننده، ترانه سرا، مقاله نویس و انقلابی ساندینیست بود. وی یکی از اولین قربانیان قیام علیه سوموزا بود.

81. Susan Meiselas

اعتراضات را هم بر عهده داشت.

69. Lana H Haroun

70. Ernest C Withers

۷۱. Prince William. ولی‌عهد بریتانیا، فرزند دایانا و شاه چارلز سوم و نیز همسر کیت میدلتون است.

72. Ricardo Makyn

73. Michael Campanella

۷۴. Yelena Osipova. او سیپووا به دلیل شرکت در اعتراضات عمومی با پلاکاردهایی که خودش ساخته است، شهرت دارد. او سبک هنری متمایزی دارد، ملایم و روان، اما جسوارانه که اغلب وحشت‌های شب‌آسود ناشی از خشونت دولتی را به تصویر می‌کشد.

75. Reuters

۷۶. Woodrow Wilson. بیست و هشتمین رئیس جمهوری دموکرات آمریکا.